

Днесъ е първиятъ день на пролѣтъта.

Свети четиридесетъ мъченици.

Въ невръстни години, днесъ преди да излѣза — азъ правѣхъ 40 поклона предъ Матеръ Божия за да бжда прилеженъ, добъръ школьникъ. Прочитахъ 40 пѣти молитвата „Богородице Дѣво, радуйся“ за да добия крепка память, 40 минзухаря скичахъ на букетъ за моята учителка. . . . Защо? Незнамъ! Ала за тебъ азъ свихъ букетъ отъ 40 разни цвѣта днесъ; скѣтахъ ги въ дневника си за да ги намѣришъ, кога дойдешъ и 40 пѣти погледнахъ въ далечинитѣ, гдето се губи твоя образъ — и знамъ защо правя това.

Тогава въ мене говорѣше невръстникътъ.

Днесъ въ гърди се обажда мъжътъ.

Мисля по тебъ и 40 пѣти започнахъ и свършвахъ романа, написанъ за тебъ и толкова пѣти по 40 изпитвахъ силата на пѣсенята.

Пѣя романа и тѣгувамъ по тебъ.

И какъ сладка е тѣгата по тебъ!

. . . И 40 пѣти по-силно пожелахъ твоето присѣствие тукъ.

Пролѣтъта окичи дрѣвеса и поля съ празнични накити. Цвѣтнаха сливитѣ, засмѣха се вишнитѣ; ябълкитѣ гиздаво разтвориха багрени коронки. Дѣхътъ имъ събуди пчелитѣ. Слънцето разкрили пеперудитѣ; разведри небесата; посребри морето. Пролѣтъта запали сърдцата на птицитѣ небесни, одухотвори природата; а менъ се усмихна.

И азъ набрахъ разкошенъ букетъ отъ раннитѣ цвѣта на ведъръ югъ. И чакамъ на брѣга да те срѣщна съ най-скѣпитѣ дари на пролѣтъта.

Да ли не чувствувашъ ти сега трѣпкитѣ на моето